

Rádi bychom Vás seznámili s příběhem muže, který zažil mnohá dobrodružství, přesto zůstal skromným a bere život s nadhledem.

Pan Zřídka Veselý se narodil těsně před koncem druhé světové války. Po dokončení osmileté školní docházky se ale setkal s problémem při vybírání střední školy.

„Chtěl jsem jít tenkrát do Gottwaldova jako letecký mechanik. Nějakej pan Pluháček hned řekl, že žádný děcko nepustí z okresu, tak to skončilo, nepustili mě.“

Musel se vzdát svého snu a vybrat si studium seřizovače textilních strojů. Hluk a prach výroby mu ale nevyhovovaly. Jakmile se tedy vrátil z vojny, rozhodl se do továrny nevrátit. Dostal nabídku jít do dolů na uhlí, nebo na uran. *„Tak jsem šel na uran.“*

V roce 1965 nastoupil na civilní šachtu, těžká práce mu nevadila, byl mladý. Pak ale přišla další změna v jeho životě, a to zavření civilní šachty v roce 1967. *„Pár lidí, který jsem znal, začali v Praze metro. Mě, já benjamínek mladej, mě strčili mezi mukly.“*

To, události roku 1968 a zhoršený zdravotní stav vedly jeho rozhodnutí z dolů odejít. Zlákala ho možnost pracovat v lesním závodě v Krušných horách. Nabídku přijal a založil zde druhý domov. Po pěti letech se však z popudu manželky vydali i s dětmi zpět na rodnou Moravu.

„No a co teď, tak zkusím dráhu, říkám rok, dva tři a já tam byl 32 let. Byl mně propůjčen doktorát Pudr – posunovač na dráze.“

Za svou práci na dráze byl pan Zřídka Veselý oceněn i novinovým článkem v časopise železničářů Trať družby, který vyšel v roce 1982. Vysloužil si titulek s názvem Parťák. Citujeme z dobového tisku:

„V roce 1978 obdržel soudruh Zřídka Veselý čestný odznak Vítěz socialistické soutěže, který mu byl udělen za obětavou a iniciativní práci. O tři roky později byl vyhodnocen jako Nejlepší pracovník svého oboru.“

Po dobu své práce u drah zažil spoustu nebezpečných situací, mnohdy mu dýchla smrt na záda, proto ho mrzí, že práce železničářů bývá nedoceněna.

„Já si ctím a vážím, když třeba v rádiu, v televizi vyzvedávají doktory, sestry, policajty, ale že ti ajznboňáci sloužíjou ve dne v noci tak tam není slyšet nic, proč? Protože těm ajznboňákům je vidět do kuchyně, je zpoždění můžou za to ajznboňáci, ale že tam někde na přejezdu zastavilo auto a vlak ho srazil... Celou dobu, když to poslouchám, říkám policajti, lékaři, ale ajznboňáka nikdo nevyzvedne.“